

ΧΑΛΙΚΕΣ

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ῥάκελλον ἐπιστολῆς ὅστις ἀπεστέλλετο εἰς Καρδίτσαν, δύναται δὲ ἤδη νὰ χρησιμεύσῃ καλλίτερον οἰουδῆποτε χάρτου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γεωγραφίας τοῦ τόπου μας. Ἀντὶ τῆς Καρδίτσης, δι' ἣν προωρίζετο ἀρχῇθεν, ἐκρίθη φαίνεται προτιμότερον παρὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ταχυδρομείων ν' ἀποσταλῇ εἰς Καρυστίαν· καὶ ἀποστέλλεται λοιπὸν εἰς Χαλκίδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κάρυστον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κύμην καὶ ἐκεῖθεν ἐπιστρέφεται πάλιν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀποστέλλεται εἰς Καρύταιναν καὶ ἐπιστρέφεται εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βόλον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λάρισσαν καὶ ἐκεῖθεν — τέλος πάντων — εἰς Καρδίτσαν καὶ φέρει 10 ἢ 15 σφραγίδας ἐπὶ τῆς βάχεως της καὶ ἔκαμεν ἓνα μῆνα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀκουσία καὶ παράδοξος περιηγήτρια. Θὰ τὴν καταθέσωμεν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας ὡς αὐθεντικὸν μνημεῖον τῆς συγχρόνου διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι.

☺ ☺

Ὁ γνωστότατος ἐκεῖνος ἀνθυπομοίραρχος κ. Λαπαθιώτης, ὁ διάσημος καταστάς, διὰ τοὺς κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ἄθλους του, ὃν διὰ τηλεγραφημάτων ἀπεκάλουν Ἀλῆ-πασάν οἱ τοῦρκοι τῆς Θεσσαλίας, ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος ὁ προσωποποιήσας ὅλας τὰς θρυληθείσας τότε ἐπερθεύσεις τῆς τρικουπικῆς κυβερνήσεως, προὐβιβάσθη εἰς ὑπομοίραρχον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως . . . τῆς 7ης Ἀπριλίου. Ὁ προβιβασμὸς οὗτος εἶνε σύμφωνος πρὸς τὸ ἱατρικὸν δόγμα *contraria contrariis*· διότι βεβαίως ἡ κυβέρνησις ἀμείβει δι' αὐτοῦ τὰς ἀκουσίας ἐκδουλεύσεις, ἃς παρέσχεν αὐτῇ ὁ κ. Λαπαθιώτης καὶ οἱ ὅμοιοί του, ἀναγκάζων τοὺς ἐκλογεῖς διὰ τοῦ ἄκρου ὑπὲρ τῆς παρελθούσης κυβερνήσεως ζήλου του νὰ ψηφίζωσιν . . . ὑπὲρ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

☺ ☺

Δύο Σκαπῖνοι ὁμιλοῦσι περὶ τῶν ὑπηρετικῶν καθηκόντων των.

— Ἀ, ἐγώ, ἐννοῶ ὅταν πληρώνουμαι καλὰ νὰ δουλεύω καὶ καλὰ. Δὲ θέλω νὰ κλέψω τὰ χρήματα ποῦ μοῦ δίδουν.

— Ἀ! σὲ καταλαβαίνω! Προτιμᾷς νὰ κλέψῃς ἐκεῖνα ποῦ δὲ σοῦ δίδουν . . . !

☺ ☺

Οἰκογενειακὴ σκηνή.

Ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ συνομιλοῦσι περὶ θεοῦ τινὸς δεκάτου ὀγδόου βαθμοῦ, ἄρτι ἀφικθέντος βαθυπλούτου ἐξ Ἰνδιῶν.

Μία τῶν δεσποινίδων: — Μὰ δὲν εἶνε πάρα πολὺ μακρυνὸς συγγενὴς μας; . . .

Ἡ μήτηρ, αὐστηρῶς: — Συγγενὴς πλούσιος καὶ καθὼς πρέπει δὲν εἶνε ποτὲ μακρυνός . . .

☺ ☺

Καθ' ἐποχὴν πανταχόθεν ἀποδιωκόμεθα, ἀπειλούμεθα καὶ προπηλακίζόμεθα, ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς ἐνθουσιώδους φιλέλλη-νος εἶνε πάντοτε παρηγορητικὴ καὶ εὐχάριστος. Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας μας τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον, οὗτινος ἥρως ὑπῆρξεν ὁ πρό τινας ἀποθανὼν ἐν Γαλλίᾳ διάσημος ἐλληνοστῆς Egger, καθηγητὴς κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἐν ἐπαρχιακῇ τινι λυκείῳ.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς πᾶν τὸ ὅπωςδῆποτε σχετιζόμενον πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἡμέραν τινὰ παρέδιδε τὸ σύνθημα μάθημά του ἐν τῷ λυκείῳ του, ὅτε βλέπει ἓνα τῶν μαθητῶν, κύπτοντα διαρκῶς ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ τετραδίου.

Ὁ καθηγητὴς πλησιάζει διὰ νὰ παρατηρήσῃ νομίζων ὅτι

ὁ μαθητὴς γράφει τὴν ἐξήγησίν του. Ἀλλὰ πόση ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ἀγανάκτησις αὐτοῦ, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ μαθη-τῆς, ἀντὶ νὰ γράφῃ, κατεγίνετο νὰ ζωγραφίσῃ ἐπὶ τοῦ χάρ-του ἐν . . . ἓνα . . . ἐν . . . — Μοῦσα τῆς αἰδοῦς, πῶς νὰ ὀνομάσω τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθή-μεθα; . . .

— Τί κάμνετε αὐτοῦ, κύριε; τῷ λέγει ὁ καθηγητὴς ἐξη-γριωμένος.

— Ζωγραφίζω ἓνα μεγάλο ὠμέγα (ἐν Ω) ὅπως βλέπετε, κύριε καθηγητά . . .

— Ἀ! τότε διαφέρει! λέγει ὁ κ. Egger ἐξευμενιζόμενος καὶ ἀπομακρύνεται καθισχυράσας.

Πόσον κολακεύει τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν μας τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο!

☺ ☺

Ἴδου καὶ ἐν ἄλλο παράδειγμα τερατώδους ἀνατροπῆς τῶν ὄρων.

Τὰ πολεμικὸν πλοῖον ὅπερ ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσωμεν ἐν Ἀμβούργῳ διὰ νὰ ταράξωμεν τὴν εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην ἐκα-λεῖτο . . . Ἀρμονία!

☺ ☺

Ἀνέκδοτον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ κἀλλιστα ὡς συμ-βολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν σημερινῶν καίρων καὶ τῶν σημε-ρινῶν χαρακτήρων.

Ὅτε ἀνηγγέλθη ἡ αἰφνιδίως πτώσις τοῦ Σώλσβαρν, εἰς ἐν πάσῃ ἀθωότητι ἡρώτησε:

— Μήπως ἦτο πολιτικός του φίλος ὁ κ. Παπαμιχαλό-πουλος;

☺ ☺

Ἱστορία ἐνὸς παραθυροφύλλου.

Ἀφοῦ κηδύκησαν νὰ τὸ ἀναγράψωσιν αἱ ἐφημερίδες, δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ παρασιωπήσωμεν χάριν τῶν πιθανῶς ἀνησυχησάντων πολυαριθμῶν ἡμῶν φίλων.

Κάποιος κύριος ἀρεσκόμενος εἰς ρομαντικὰς νυκτερινὰς πε-ριπλανήσεις ἐπιθυμῶν φαίνεται, νὰ μάθῃ ἂν τὸν ἀγαπᾷ ἡ ὄχι ἡ Ἀστυνομία, κατέφυγεν εἰς τὸ ἀθῶον μαντεῖον, οὗ τὸν χρη-σμὸν συνεβουλεύετο καὶ ἡ Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ, μὲ μό-νην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ λευκανθέμων ἀπεφύλλιζε . . . πα-ράθυρα! Θῦμα τῆς εὐαισθησίας ταύτης ὑπῆρξεν ἐν φύλλον τοῦ ἐνὸς τῶν πρὸς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου παραθύρων τοῦ γραφείου μας, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐν ὁμοίῳ οἰκίας τινὸς ἐν τῇ συνοικίᾳ Πλάκας καὶ τίς οἶδε πόσα ἄλλα ἀδήλωτα. Ἡτοιμαζόμεθα νὰ παρακαλέσωμεν τὸν αἰσθηματικὸν αὐτὸν κύριον ἢ νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὸ ἀφαιρεθὲν ἢ νὰ λάβῃ τὸν κό-πον νὰ ἔλθῃ νὰ λάβῃ ἀκωλύτως καὶ τὸ ἕτερον φύλλον ἀφοῦ εἰς ἀμφοτέρους τὸ ἐν μόνον ἦτο ἄχρηστον, ὅτε τὸ φύλλον μᾶς ἐπεστράφη (ὄχι βέβαια ταχυδρομικῶς), εὐρεθὲν ἐντὸς αὐλῆς τινὸς οὐ μακρὰν τοῦ γραφείου μας κειμένης. Τοιοῦτο-τρόπως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Πρόνοια μεριμνᾷ ἐν τῇ καλοκαγα-θίᾳ της περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν παραθύρων καὶ περὶ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν.

Αξενία

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Διὰ τὴν γενομένην χθὲς τὴν ἐσπέραν εὐεργετικὴν καὶ καλ-λιτεχνικὴν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐσπερίδα, μόλις προφθάνομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα συνοψίζον τὰς ἐντυπώ-

σεις ενός τῶν κατὰ τὰ γενικά γυμνάσια παρειαθέντων συνεργατῶν μας.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. Παρασκευή, μεσονύκτιον. Ὁμήγυρις ἐκλεκτοτάτη· πολλὰ καλλοῦναι εἰς θεωρεῖα καὶ πλατεῖαν. Διακόσμησις σκηνῆς ἐξαιρετικῶς φιλόκαλος. Θρίαμβος δεσποινίδος Λιλῆς Ραγκαβῆ εἰς *Feu au couvent*. Κυρία Βεράτη χαριεστάτη κωμῶδια Κορομηλᾶ, διεγείρει πολλὴν παιδρότητα. Ὑπόκρισις κυρίας Εὐφροσύνης Δ. Κορομηλᾶ, Δ. Κορομηλᾶ, κ. Ν. Ρῶκ ἐπιτυχεστάτη. *Les curieuses* ἐπίτυχον πληρέστατον διεκρίθη κυρία Μ. Παπαρηγοπούλου. Ἦρσε πάλιν ὑπερβαλλόντως ὁ καὶ ἄλλοτε χειροκροτηθεὶς *Θάνατος Περικλέους* κ. Δ. Κορομηλᾶ.

Κόκκος ἀδιαθετῶν δὲν μετέσχε γυμνασίων. Παρευρίσκοντο πάντες ἀντιπρόσωποι τύπου, φιλολογίας.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ. (Πλατεῖα Κοραῆ). Ἀπόψε ὥραν 8 1/2 συναυλία ὑπὸ τοῦ ἑλληνος βαρυτόνου κ. Βιδά τῇ συμπράξει τοῦ κ. Γουίδα καὶ τῆς μικρῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, τῆς κυρίας Ποπόβ καὶ ἄλλων. Πρόγραμμα ἐκλεκτόν. *Revanche*, ὡς πάντες ἐλπίζουσι, τοῦ κ. Βιδά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΩ

*Περῶ — 'Σ τὸ παραθύρι τῆς ἐκείνῃ ἀκουμπισμένη
μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο μονίχῃ μὲ προσμένει —
Τὰ μάτια μου ἀχόρταγα τὴν βλέπουν καὶ γελοῦν*

*Ξαναπερῶ καὶ κάθεται 'ς τὴν κάμαρα κλεισμένη
κ' ἔρημο κ' ὁλομόναχο τὸ παραθύρι μένει —
Μὰ πάλι 'ς τὸ παράθυρο τὰ μάτια μου κολλοῦν.*

*Δίχως αἰτία κ' ἀφορμὴ μοῦ σπαρταρᾷ ἡ καρδιά,
γὰρ 'ς τὸ παραθύρι τῆς ποῦ πέρασ' ἡ θεωρία τῆς
θαρρῶ πῶς καὶ ἄφησε ἀπὸ τὴν ὠμορρία τῆς.*

*Καὶ μοιάζει τώρα μὲ γυαλὶ ποῦ κλείουν μυρωδιὰ
Καὶ κάποιο χέρι ἄσπλαγχο τὴ μυρωδιὰ σπορπίζει:
Χάρεται ὅλ' ἡ μυρωδιὰ, μὰ τὸ γυαλὶ μυρίζει.*

Guettier

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς *Κιβωτοῦ* τοῦ Αἰγίου:

« Ὁ Δηλιγιάννης καὶ ὁ Τρικούπης, οἱ ἀλληλομαχόμενοι αὗτοι πετεινοὶ σκοποῦν πῶς νὰ κατακερματίσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρασκευάζονται. . . κόπτονται, τρώγουν καὶ λέγουν πῶς τρώγονται· διότι ἂν δὲν ἐτρώγον, δὲν ἔζων, καὶ ἂν ἐτρώγοντο, ἤθελον εἶσθαι φαγωμένοι, χωνευμένοι κτλ. . . »

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

« Δυστυχία μεγάλη κατεπλάκωσεν ἡμᾶς ἐν Αἰγίῳ. Εἶχον ἐπὶ τινα χρόνον ὠδητρίαν τινὰς Βοεμήτιδας, διαδόχους ἄλλων Νεαπολιτῶν, καὶ ἐπερνῶμεν τὰς νύκτας ἐν ἀνέσει· ἀλλὰ φεῦ! τώρα ποῦ ἐμεγάλωσεν ἡ νύκτα καὶ δὲν ἔχει τινὰς πῶς νὰ τὴν ἐξοδεύσῃ μᾶς ἐφυγον! Ναί, μᾶς ἐφυγον καὶ μᾶς ἄφηκαν ὀρφανούς! καὶ τώρα; πῶς νὰ διασκεδάσωμεν τὴν ἀναπαράδιάν μας; Διὰ ἐτέραν λοιπὸν φορὰν σὺν ταῖς πολ-

ταῖς ἄλλαις τὸ Αἶγιον ἐκρίθη ἀφιλόμουσον, διότι δὲν ἐτίμησε τὰς περιφήμους Μούσας τῆς Βοεμίας, αἱ ὁποῖαι ἂν δὲν εἶνε Ἑρατῶ, καὶ Καλυψώ, εἶνε Λιμήλια καὶ Βιρζίνια. . . . ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μᾶς ἐρχονται Ἰταλίδες καὶ παρηγορούμεθα. »

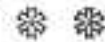

Ἐκ τοῦ *Φανοῦ* τῆς Σύρου:

« Ἴδου ὁ ἀθάνατος χρόνος μεταβιβάζει ἀπὸ ἀριθμοῦ εἰς ἀριθμόν, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἀφίνει τὰς πράξεις τοῦ βροτοῦ ἀνθρώπου, ἀφίνων συνάμα καὶ ἐπικριτὴν τούτων τὸν ἴδιον ἀνθρώπον. »

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

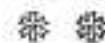
Μία χαριτωμένη Γυρτοπούλα, γόησσα τὴν καλλονὴν μὲ ὄφθαλμοὺς δολοφόνους, χαριτωμένη ἀληθῶς τὴν ποιητικὴν ἐμπνευσιν ἣτις ἀνήκει εἰς τὸν ἀγαπητόν μας συνεργάτην κ. Ἰω. Πολέμην, χαριτωμένη τὴν μελοποιίαν, ἣτις εἶνε ἔργον τοῦ νεαροῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Ν. Λαμπιέρ ἐξεδόθη μὲ καλλιτεχνικώτατον ἐξώφυλλον καὶ πωλεῖται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Βελουδίου καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ.

Τὸ Ἄσπερ δὲν συνιθίζει ν' ἐπανάμει ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε νὰ δημοσιεύῃ εἰδήσεις ἀναγομένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἄλλων συναδέλφων. Εὐχαρίστως ὅμως ποιεῖται ἐξαιρέσιν ὅπως ἀναγγέλῃ τὸν προδίδασκόν εἰς πρόσδερον ἐν Ῥώμῃ ὑπεργόν τοῦ τέως συμβουλίου παρὰ τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείᾳ κ. Μιχαὴλ Παπαρηγοπούλου. Εὐμενέστατος τοῦς τρόπους καὶ διακεκριμένος διπλωμάτης ὁ κ. Παπαρηγόπουλος κατέλειπεν ὅπου ἂν ὑπηρετῆτε συμπαιστατὰς ἀναμνήσεις, χαίρομεν δὲ δεῖν ἀναγνωρίζεται καὶ βραβεύεται ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ἣτις δὲν ἀμφισβάλλομεν ὅτι τὰ μέγιστα θ' ἀποδῇ ὑφ' ἐλπίμας κατὰ τὰς παρούσας κρίσιμους περιστάσεις.

Καὶ ἐρχόμεθα ἐπὶ τὴν ἐκπλήρωσιν λυπηροῦ ἤδη καθήκοντος πρὸς ἀγαπητόν φίλον καὶ συνεργάτην μας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἄσπερος. Νεαρώτατος καὶ ἐν τῇ ἐνάρξει μόλις τοῦ σταδίου τοῦ ὁ αὐτοῦς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπεδίωσεν ἐν Χαλκίδι, ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα, ὅς ἦς ἐκλήθη ὡς ἐφεδρὸς ἐν τῷ στρατῷ. Ἀντὶ τῆς μαῖρα ἀνέμεινεν αὐτὸν ἐκεῖ καὶ πρόωρος θάνατος ἀνέσπασεν αὐτόν ὡς πόσους ἴσως ἀρὰ γε ἄλλους, χωρὶς νὰ προηθάσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον, ἐρ' ὃ ἐκλήθησαν! Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην μας ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ, τῇ σκληρᾷ, τῇ ἀκαισῇ ἀπώλειᾳ, ἣν ὑπέστησαν καὶ οἱ κακὺτοι γονεῖς καὶ οἱ φίλοι του.

Ἐξαιρετικῶς, σφριεζόμενοι ἀλλότρια δικαιώματα, ἃς ἀναγγελλομεν καὶ τὴν εἰς Περσίους ἀναχώρησιν τοῦ φιλάτου Κωνσταντίνου Μεταξῆ, τοῦ Βοσπορίτου ὡς υπογράφεται ἀλλὰ Βαδουίνου καθ' ἡμᾶς, τοῦ θερμοῦ συγγραφέως τῆς *Μόγρας*, τοῦ φέροντος ἐν ἐαυτῷ ὅλον τὸ πῦρ τῶν διασκευμένων ἐρῶν, ἀρ' ὧν διήλθε διὰ νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς φύγῃ ἀμέσως πάλιν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

— Μὰ δὲν μοῦ λές, κουμπάρε, γιατί αἱ Δυνάμεις καλοπιάνουν τοὺς Βουλγάρους ὅπου ἐτάραξαν τὴν εἰρήνην κ' ἐμᾶς μᾶς φοβερίζουν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο;

— Δὲν τὰ ξέρεις; Ἐχουν καὶ αἱ Δυνάμεις τὰς ἀδυναμίας των!